

Тема 7

Матеріально культурна спадщина Німеччини

Дрезденська долина Ельби — ділянка долини річки Ельба в столиці Саксонії Дрездені, включена у 2004 році до списку об'єктів всесвітньої спадщини ЮНЕСКО за критеріями ii, iii, iv, v. У 2006 році долина була занесена до списку об'єктів Всесвітньої спадщини, що знаходяться під загрозою знищення, через плани будівництва Вальдшлесхенського моста через Ельбу, в 2009 році — була виключена зі списку об'єктів Всесвітньої спадщини, причому до неї зі списку виключався лише один об'єкт — резерват аравійської антилопи в 2007 році.

Долина шириною 0,5-3 км тягнеться уздовж річки з північного заходу на південний схід приблизно на 18 км — від заміського палацу Августа Сильного в Юбігау і полів Острагехеге до палацово-паркового ансамблю Пільніц і острова на Ельб

Шпайхерштадт (нім. Speicherstadt, досл. «місто складів») — найбільший у світі район складських приміщень, в якому всі будівлі споруджені на дерев'яних фундаментах. Розташований у порту міста Гамбурга. Загальна протяжність району становить 1,5 км. Будівництво розпочалося 1883 року й було завершено 1927 року. Район було засновано як порто-франкову зону для безмитної торгівлі. 5 липня 2015 року Шпайхерштадт було занесено до списку Світової спадщини ЮНЕСКО

Гірський парк Вільгельма (нім. Bergpark Wilhelmshöhe) — нагірний парк площею 2,4 км² у гессенському місті Кассель (Німеччина). 23 червня 2013 року на 37-й сесії Комітету Світової спадщини ЮНЕСКО, що проходила у Камбоджі, Гірський парк Вільгельма був включений до списку світової спадщини ЮНЕСКО.

Парк розташований в районі Бад Вільгельмсхьогє в Касселі (земля Гессен). У парку розташовані знамениті Кассельські каскади (нім. Kasseler Wasserspiele). На вершині паркової гори стоїть статуя Геркулеса, яка стала своєрідним символом Касселя. Бароковою пишністю вирізняються Палац на пагорбі Вільгельма та замок Левенбург[de], що входять до паркового комплексу.

Спорудження парку почалося 1696 року, а його розширення тривало протягом 150 років. Замовниками будівництва були ландграфі та курфюрсти Гессена-Касселя.

В історії європейського паркового мистецтва парк Вільгельма за місцезнаходженням і площею є унікальним. В Італії барокові парки також часом розміщували на пагорбі у формі терас, але вони були значно скромніші за розмірами. Французькі барокові парки розбивалися лише на рівній місцевості. Сьогоднішній вигляд гірського парку Вільгельма, особливо у нижній частині, вже не відповідає канонам барокового саду, а розвиває ідеї англійського пейзажного парку.

Парк особливо відомий своїми водяними каскадами, які збігають від статуї Геркулеса у східному напрямку, та особливо пишним парковим мистецтвом. Парковий палац віддзеркалює історію європейського мистецтва різних епох. Один з найвидатніших німецьких дослідників пам'яток старовини Георг Дегіо так висловився про цей парк: «Це, напевне, найграндіозніше поєднання архітектури й ландшафту, що було створене в епоху бароко».

У січні 2012 року земля Гессен подала до Комітету Світової спадщини ЮНЕСКО заявку на включення гірського парку до Списку світової спадщини.

23 червня 2013 року на 37-й сесії Комітету Світової спадщини ЮНЕСКО, що проходила у Камбоджі, Гірський парк Вільгельмсхьогге був вписаний до Світової спадщини ЮНЕСКО. Гірський парк став 38-м об'єктом Німеччини в цьому списку.

З 2009 року парк входить до європейської мережі «European Garden Heritage Network». Парком опікується Адміністрація державних замків та парків землі Гессен (нім. Verwaltung der Staatlichen Schlösser und Gärten Hessen).

Доісторичні пальові поселення в Альпах — група з 111 місць знахідок доісторичних пальових споруд, які існували в період 5000 — 500 рр. до н. е.,[2] розташовані у Швейцарії (56 місць), Німеччині (18 місць), Австрії (5 місць), Італії (19 місць), Франції (11 місць) та Словенії (2 місця), що визнані ЮНЕСКО Світовою спадщиною. Для Словенії, це був перший об'єкт, включений до культурної Світової спадщини.

Розкопки, які проводилися лише на декількох місцях знахідок, дали уявлення про життя в доісторичні часи під час Неоліту та Бронзової доби в Альпах та Передальпах, та як спільноти взаємодіяли зі своїм навколишнім середовищем. Як було зазначено у номінації, пальові поселення є унікальною групою добре збережених і культурно багатих археологічних пам'яток, які становлять одне з найважливіших джерел про ранні аграрні суспільства в регіоні.

Пальові поселення будувалися на берегах озер, річок або заболочених місцин. Всупереч загальній думці, споруди будувалися не над водою, а на прибережних заболочених низинах. На палі їх встановлювали для захисту від підтоплень які траплялися періодично. Оскільки з часів їх існування озера зросли у площі, багато з оригінальних паль зараз під водою, що і дає хибне враження наче вони там були спочатку.

Ваттове море, часом Ваденське море (нім. Wattenmeer, дан. Vadehavet, нід. Waddenzee) — назва, прийнята у Північній Європі, для частини Атлантичного океану, мілковода морська ділянка площею близько 10 тис. км², розташована біля узбережжя Данії, Німеччини і Нідерландів. Відокремлено від Атлантичного океану і Північного моря ланцюжком Фризських островів. Назву «Ваттове море» також екстраполують на інші типові приклади літоралі: затоку Сан-Франциско, Затока Фанді, корейське узбережжя Жовтого моря.

У 2009 році 66 % території Ваттового моря було включено у список об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО в Нідерландах і Німеччині як «одна з останніх масштабних природних екосистем припливної зони, в яких природні процеси продовжують функціонувати значною мірою без втручання людини»

Ваттове море має багату флору і фауну і високу біологічну продуктивність. Особливо важливу роль море грає для збереження популяцій тварин північного заходу Європи. Тут виводяться мальки майже всього поголів'я камбали Північного моря; від стану ваттів залежить центральноєвропейська популяція звичайного тюленя. Кількість перелітних птахів, що зупиняються тут під час щорічних міграцій, за деякими оцінками сягає 20 млн.

Значна частина моря з 1978 охороняється в рамках міжнародного співробітництва Нідерландів, Німеччини і Данії. У 1982 році прийнята Спільна декларація з охорони Ваттового моря, у 1997 прийнято Тресторонній план з Ваттового моря. Популяція звичайного тюленя охороняється з 1990 року в рамках Угоди щодо збереження тюленів у Ваттовому морі.

Національний парк Гамбурзькі ватти
Національний парк Вавдденське море
Національний парк Шлезвіг-Гольштейнські ватти
Національний парк Вавдденське море (Данія)
Національний парк Нижньосаксонські ватти

Практичне заняття 7. Об'єкти Всесвітньої культурної спадщини, які включені до списку UNESCO.

Мета : ознайомити студентів із Списком об'єктів Світової спадщини UNESCO

Завдання :

- розкрити важливість занесення об'єктів культурної спадщини до Списків всесвітньої спадщини;
- ознайомлення зі Списком об'єктів Всесвітньої спадщини.

Практична робота: написати реферат: «Культурна спадщина Німеччини», «Історичні центри Німеччини»

Тема 8

Список об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО в Німеччині

У списку об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО в Німеччині налічується 40 найменувань (станом на 2015 рік).

З 40 об'єктів Світової спадщини в Німеччині: 37 культурних об'єкти, 3 природних об'єкти. 10 культурних об'єктів визнані шедеврами людського генія (критерій і).

Аахенський собор (нім. Aachener Dom, Aachener Münster, Kaiserdom) — імперський собор міста Аахена, об'єкт

світової культурної спадщини ЮНЕСКО з 1978 року. Є архітектурним комплексом, що поєднує стилі різних періодів будови християнських соборів, на чолі з палацовою капелою Карла Великого (796—806) — спорудою у формі восьмикутника заввишки в 31 метр і діаметром близько 32 метрів. Прототипами собору були східноримські церкви. За 595 років (з 936 до 1531 року) Капела Палатина, серце собору, була храмом коронації для тридцяти одного німецького короля і дванадцяти королев.

Аахенський собор є єпископальною церквою з єпархії Аахена і найважливішим символом міста Аахен, Німеччина. Цей собор складається з декількох будівель, які були збудовані в періоди від раннього середньовіччя до сучасності.

Більш ніж 1200-річний Аахенський кафедральний собор є неоднорідною структурою, що розвивалась під впливом багатьох стилістичних епох. Покровителькою собору є Божа Матір Марія.

Шпаерський собор (нім. Speyerer Dom, повна назва: нім. Kaiser- und Mariendom zu Speyer) — великий імперський собор в місті Шпаер у Німеччині (земля Рейнланд-Пфальц). Найбільша за розмірами церква у романському стилі, що збереглась дотепер, з 1981 року — об'єкт світової культурної спадщини ЮНЕСКО.

Вюрцбурзька резиденція (нім. Würzburger Residenz) — архітектурний комплекс у стилі бароко, розташована у межах центру міста Вюрцбург. Побудована Йоганом Бальтазаром Нейманом в період з 1719 по 1744 роки, внутрішнє художнє оформлення створювалося і далі, до початку 1780-х років.

До проведення секуляризації церковних територій тут знаходилася резиденція архієпископів-курфюрстів Вюрцбурга. Палац належить до архітектурних шедеврів південнонімецького бароко і пізнього європейського бароко і тим самим стоїть в одному ряду з віденським палацом Шенбрунн і

Версальським палацом. У 1981 р. ЮНЕСКО включила Вюрцбурзьку резиденцію до списку Світової спадщини.

Стельовий живопис над сходами

Будівництво Вюрцбурзької резиденції було розпочато за архієпископа Йоганна Філіпа Франца фон Шенборна у 1719 р., який помер через чотири роки, так і не побачивши готового палацу. Палац був спроектований 33-річним Бальтазаром Нейманом, який закінчив зведення стін напередодні 1744 р. за часів правління брата первісного замовника, архієпископа-курфюрста Фрідріха Карла фон Шенборна.

В оформленні палацу фресками і штукко взяли участь Джованні Баттіста Тьєполо (сходи, прикрашені найбільшими стельовими фресками у світі, Зал Кайзера, придворна церква), Антоніо Джузеппе Боссі (Білий зал) і Йоганнес Цік (Садовий зал).

Декоративне оформлення інтер'єрів виконувалося в три етапи і почалося ще за Фрідріха Карла. За його наступника Карлу Філіпу фон Грейфенклау були виконані відомі живописні роботи. Зі смертю замовника закінчилася епоха «Вюрцбурзького рококо». Пізніші інтер'єри, що з'явилися за Адама Фрідріха фон Зайнсгайма, виконувалися в скромнішому стилі Людовіка XVI.

У Вюрцбурзькій резиденції в 1806-1813 рр.. тричі зупинявся Наполеон I, останні два рази зі своєю другою дружиною Марією-Луїзою Австрійської, дядько якої, колишній великий герцог Тосканський Фердинанд III, в цей час був великим герцогом Вюрцбурзьким. У цей період деякі приміщення палацу («тосканські кімнати») були оформлені в неокласичному стилі, на який вплинув і наполеонівський ампір.

У 1821 році в резиденції народився принц-регент Баварії Луїтпольд, який під час свого правління в 1886-1912 роках піклувався про прикрашання резиденції, зокрема, відкрив перед нею в 1894 році «Франконський фонтан».

Під час бомбардування Вюрцбурга 16 березня 1945 Резиденції було завдано значної шкоди, ряд її залів повністю втрачено (при цьому центральна її частина, включаючи розпис Тьєполо та оформлення Білого й Імператорського залів, уціліла). Велику роль в консервації пошкодженого шедевра незабаром після заняття міста військами союзників зіграв американський мистецтвознавець Джон Скілтон. Масштабні роботи з реставрації розгорнулися в 1960-1970-і роки і завершилися лише восени 2006 р.; частина експозиції Резиденції присвячена історії відновлювальних робіт.

Давньоримські пам'ятки, кафедральний собор Св. Петра та церква Богоматері в місті Трір — група давньоримських та середньовічних пам'яток міста Трір та прилеглої громади Ігель. Місто Трір було засноване римлянами 16 року до н. е. під назвою «Augusta Treverorum», тут досі збереглося багато давньоримських пам'яток та сакральних пам'яток середньовіччя, споруджених на римських фундаментах. 1986 року ці пам'ятки було занесено до списку Світової спадщини ЮНЕСКО.

1 жовтня 2009 року було випущено пам'ятну золоту монету 100 € з мотивом «Світова спадщина ЮНЕСКО – Давньоримські пам'ятки, кафедральний собор Св. Петра та церква Богоматері в місті Трір».

Бамберг (нім. Bamberg) — місто в Німеччині (Баварія), розташоване над річкою Регніц, поблизу її впадання у річку річку Майн. Населення 70 тис. мешканців. Місто відоме своїми численними пивоварнями та старовинною центральною частиною із готичними будинками каноніків, соборами та палацами у стилі бароко. Стара частина міста внесена у світову спадщину ЮНЕСКО.

Кведлінбург (нім. Quedlinburg) — місто в Німеччині, в землі Саксонія-Ангальт. Входить до складу району Гарц.

Площа — 120,42 км². Населення становить 24 216 осіб (станом на 31 грудня 2017).

У 1995 році Старе місто, разом з Замковою горою[de], було внесене до списку світової культурної та природної спадщини ЮНЕСКО. До його складу увійшло більше ніж 1600 будинків, збудованих понад 600 років тому.

Кельнський собор (нім. Kölner Dom, офіційно Hohe Domkirche St. Peter und Maria) — римо-католицька церква в Кельні, Німеччина. Осідок архієпископа Кельнського (нині — кардинал Райнер Марія Велькі), і парафія підпорядковується адміністрації Кельнської архидієцезії. Відомий як пам'ятка християнства та Німецького католицизму зокрема, готичної архітектури, символ тривалої віри і стійкості людей міста, в якому він стоїть. Собор присвячений святому Петру і Пресвятій Діві Марії. У ньому також зберігаються мощі Трьох Царів та святої Ірмгардіс. Собор входить до Світової спадщини, це один з найвідоміших архітектурних об'єктів Німеччини та найзнаменитіша пам'ятка Кельна, яку ЮНЕСКО описує як «виняткову роботу людського творчого генія».

Спорудження Кельнського собору почалося 1248 року і тривало, з перервами до 1880-го, — більш ніж 600 років. Храм завдовжки 144,5 м та має 86,5 м ширини, а його дві вежі сягають 157 м у висоту.[5] Собор — одна з найбільших у світі церков і найбільша готична церква у Північній Європі. Протягом чотирьох років, 1880—1884, був найвищою спорудою у світі, поки не збудували Монумент Вашингтона. Він має другий за висотою церковний шпиль, якого перевершив тільки шпиль Ульмського собору, що був завершений на 10 років пізніше — 1890 р. Через свої величезні дві вежі він також має більший фасад, ніж будь-яка інша церква у світі.

Бре́менська ра́туша (нім. Bremer Rathaus) — ратуша в німецькому місті Бремені, яскравий взірець готичної архітектури і разом ренесансної (німецький так званий «везерський ренесанс»), один із

символів міста; належить до об'єктів від Німеччини у Списку Світової спадщини ЮНЕСКО.

У будівлі ратуші здійснює свою роботу Сенат, тут проходять його засідання, містяться кабінети президента Сенату та бургомістра вільного ганзейського міста Бремена.

Практичне заняття 8. Діяльність UNESCO у сфері всесвітньої культурної спадщини.

Мета :ознайомити студентів із діяльністю UNESCO у сфері всесвітньої культурної спадщини.

Завдання :

- визначити функції UNESCO на універсальному рівні збереження культурної спадщини народів світу;

- дослідити теоретичні основи і методологічні підходи до вирішення проблем охорони всесвітньої матеріальної спадщини.

Практична робота: написати реферат: «Архітектурна спадщина Німеччині»,

«Культурні пам'ятки Німеччини у списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО»

Тема 9

Список об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО в Африці

У списку об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО в Африці (входить 32 країни) станом на 2015 рік налічується 89 об'єктів. Разом це становить 8,63% від загальної кількості об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО.

48 об'єктів внесені до списку за культурними критеріями, причому 8 з них визнані шедеврами людського генія (критерій і), 37 об'єктів включені за природними критеріями, 26 з них визнані природним феноменом виняткової краси і естетичної важливості (критерій vii) і ще 4 об'єктів включені за змішаними критеріями. 17 об'єктів зі списку знаходяться під загрозою.

Кам'яні кола над могилами були виявлені на кордоні Гамбії та Сенегалу. Вони зводилися з VIII по XII століття на місці поховань ранішого часу. Кожне кільце складається з 8-14 стовпів з латериту висотою 100-250 см. В цілому відомо не менше 1000 таких кам'яних кілець, їм присвячений особливий музей.

Найбільші мегалітичні зони - Сине-Нгаєне, Ваннар, Васа і Кербатч. Вони мають 93 кільця.

Зображення кіл на банкноті 50 даласі

Хоча призначення даних об'єктів викликає суперечки, ЮНЕСКО порахувало можливим віднести їх до пам'ятників Світової спадщини (2006 (I, III) N13 41 28W15 31 21).

Вірунга (фр. Parc national des Virunga) — національний парк на території Демократичної Республіки Конго, один з найстаріших в Африці. Парк розташований біля кордону з Угандою і має площу 7800 км². З боку Уганди місцевість, прилегла до гір Рувензорі, також охороняється, там знаходиться національний парк «Гори Рувензорі». Обидва національних парки входять в список Всесвітньої спадщини

ЮНЕСКО, причому Вірунга також внесений до список об'єктів, що знаходяться під загрозою знищення.

Фасіл-Геббі — фортеця міста Гондер в ефіопському регіоні Амхара. У XVI–XVII століттях фортеця була резиденцією імператора Фасілідеса та його наступників.

Старе місто-фортеця оточене 900-метровою стіною, за якою розташовані палаци, церкви, монастирі й унікальні громадські та приватні будівлі. Архітектура має відбиток індійського й арабського стилів. Пізніше будівлі було змінено у стилі бароко, що з'явився у Гондері завдяки місіонерам-єзуїтам.

1979 року Фасіл-Геббі було внесено до списку Світової спадщини ЮНЕСКО.

Вікторія (англ. Victoria) — водоспад на річці Замбезі у Південній Африці. Розташований на кордоні Замбії і Зімбабве. Ширина водоспаду — приблизно 1800 метрів, висота — 128 метрів. Водоспад — надзвичайне видовище, являє собою вузьку ущелину, в яку падає вода. Шотландський дослідник Девід Лівінгстон відвідав водоспад у 1855 році і назвав його на честь своєї дочки — Вікторії, хоча всі думали, що він назвав його на честь королеви Вікторії[джерело?]. Раніше водоспад був відомий серед місцевого населення як «Гримлячий Дим».

Водоспад Вікторія є однією з головних визначних пам'яток Південної Африки, відноситься до Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Розташований на межі двох національних парків — «Гримлячий Дим» («Mosi-oa-tunya») у Замбії і «Водоспад Вікторія» в Зімбабве.

Вікторія — єдиний у світі водоспад заввишки понад 100 метрів і завширшки понад 1 км.

Цінжі-де-Бемараха (англ. Tsingy de Bemaraha Reserve) — заповідник розташований на західному узбережжі Мадагаскару в області Мелакі, провінція Махадзанга. Це вапнякове плато, засіяне шпильями з жовтого вапняку, які утворюють справжній «кам'яний ліс». Заповідник розташований приблизно в 80 кілометрах від західного узбережжя Мадагаскару, простягнувшись від плато Бемараха до річки Манамбулу. Національний Парк Цінжі-де-Бемараха разом з унікальним «лісом» займає площу в 152 тис. га.

З місцевого діалекту назва перекладається приблизно як «ходити навшпильки». Це тому, що тут практично немає рівного шматочка землі, за яким можна спокійно пройти, ось весь час і доводиться ходити навшпильки, перестрибуючи через ущелини і обходячи шпильки, що стирчать із землі.

Цінжі-де-Бемараха — це унікальне для Мадагаскару утворення з мінералів, що виникло в результаті ерозії. Остаточо сформувався близько 1 мільйона років тому під впливом ерозії потужних океанічних течій — у той час Цінжі-де-Бемараха знаходилося на дні Індійського океану, а після підняття на поверхню за роботу взялися дощі і вітер. З часом це призвело до утворення приголомшливо красивих карстових ландшафтів і 30-метрових голок вапняку, які підносяться в небо. Деякі досягають висоти п'ятдесяти метрів і порізані каньйонами і вузькими ущелинами.

Вершини розташовані так близько один до одного, що район стає фактично непрохідним для людини, але не для лемурів, яких там безліч. Ці милі моторні істоти виглядають абсолютно дивно на тлі навколишнього їх скелястий і суворой місцевості. Місцеві люди кажуть, що у всій цій області навряд чи знайдеш шматок рівної землі, досить великий, щоб поставити на нього ногу, — фактор, що допомагає врятувати хоча б частину рослин і тварин Мадагаскару від знищення.

Це єдине місце проживання величезної кількості диких тварин і рослин, деякі з яких знаходяться під загрозою зникнення і охороняються. У фауні

парку — багато рідкісних видів птахів, плазунів, різні види лемурів (варі, макі, лемур котячий) і їхніх більших родичів індрі (короткохвостий індрі і сіфака). Численні джерела, що беруть початок біля підніжжя кам'яних стовпів, є важливим джерелом питної води для прилеглих територій, особливо західних. Тут ростуть незаймані тропічні листопадні ліси і чагарники ксерофітних рослин — лілійних, бобових і молочайних.

Практичне заняття 9. Матеріальна культурна спадщина Африки.

- Мета :ознайомити студентів з об'єктами культурної спадщини, розташованих в країнах Африки.

Завдання :

- скласти перелік об'єктів культурної спадщини, розташованих в країнах Африки.

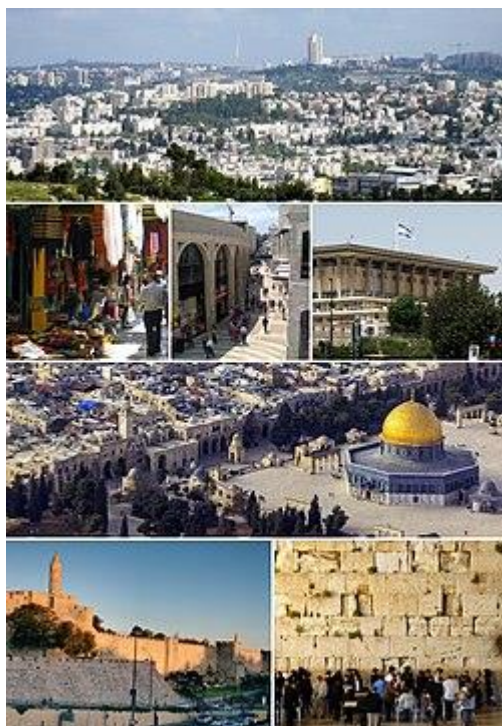
- охарактеризувати об'єкти культурної спадщини, розташованих в країнах Африки.

Практична робота: написати реферат: «Архітектурна спадщина у країнах Африки»,

«Культурні пам'ятки Африки у списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО»

Тема10. Матеріальна культурна спадщина Арабських країн.

В список об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО в Арабських країнах ми можемо віднести 66 найменувань (на 2010 рік), це становить 7,2% від загального числа (911 на 2010 рік).

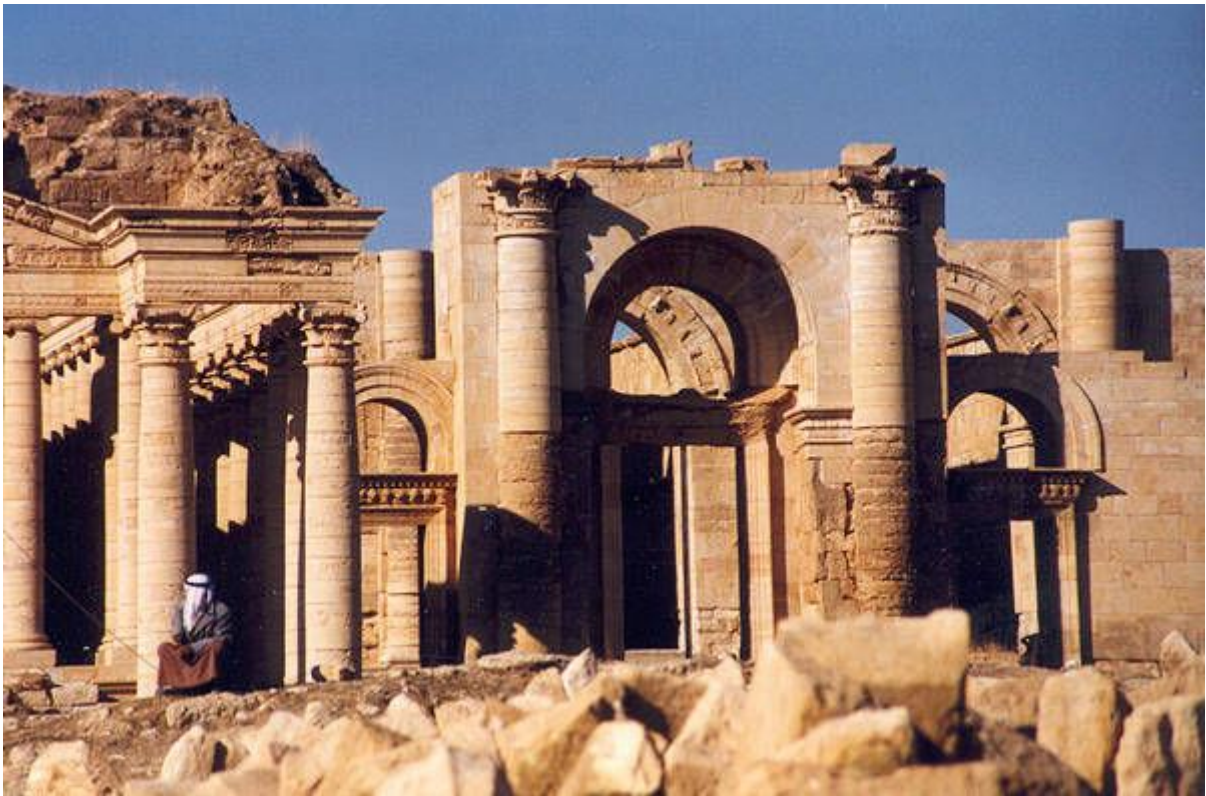

Єрусалім (івр. יְרוּשָׁלַיִם Єрушалáїм; араб.

القدس аль-Кудс) — стародавнє близькосхідне місто, розташоване на вододілі між Середземним та Мертвим морями, на висоті 650—840 м, одне з найдавніших міст світу, центр трьох релігій — юдаїзму, християнства й ісламу, столиця стародавнього Юдейського царства. Історично є в коліні Юди. Місто було засноване понад 3700 років тому і зараз його архітектура є сумішшю пам'яток історії різних культур і народів.

Ізраїль та Палестинська автономія офіційно вважають Єрусалим своєю столицею й не визнають таке право за іншою стороною, хоча ізраїльський суверенітет над східною частиною міста не визнаний ні ООН, ні значною частиною міжнародної спільноти. У Єрусалимі перебувають всі урядові заклади держави Ізраїль. Населення: 865 тис. осіб, переважно євреї та араби (2016).

6 грудня 2017 року Президент США Дональд Трамп офіційно визнав Єрусалим столицею Ізраїлю. Внаслідок рішення Трампа, США перенесли своє посольство з Тель-Авіва до Єрусалима.

Хатра або Ель-Хадр (араб. الحضر) — давнє місто в складі Парфянського царства, руїни якого були розташовані на території Північного Іраку, в провінції Найнава. Загальна площа міста становила приблизно 320 гектарів, а план за формою нагадував овал. Місто було засноване до нашої ери, його розквіт припав на I-II століття, а руйнування сталося в 257 році[2].

Завдяки своїй історичній цінності Хатра, що поєднувала в собі елліністичну і давньоримську архітектуру з арабським декором, була внесена до списку Світової спадщини ЮНЕСКО.

В липні 2014 року бойовики терористичної організації «Ісламська держава» захопили місто. На початку березня 2015 року вони знищили руїни стародавнього міста за допомогою бульдозерів, пояснюючи це боротьбою з ідолами доісламської епохи.

Аль-Кала-Бені-Хаммад (араб. قلعة بني حماد) — давнє місто в провінції Мсіла в північній частині Алжиру. Засноване в 1007 році як фортеця; до 1090 року — столиця Хаммадідів, зруйнована в 1152 році Абд-аль-Муміном з династії Альмохадів. Сьогодні знаходиться в руїнах.

Розкопки французьких (1897, 1908, 1948) та алжирських (з 1964) археологів знайшли залишки міських стін, сигнальної башти, мечеті з мінаретом, великого палацового комплексу XI століття. Останній включає ансамбль Дар-ель-Бахр з басейном і багатим декором (розпис по стуку, мармур, майоліка). Зруйнована мечеть з 13 нефами і 8 рядами місць досі є однією з найбільших в Алжирі.

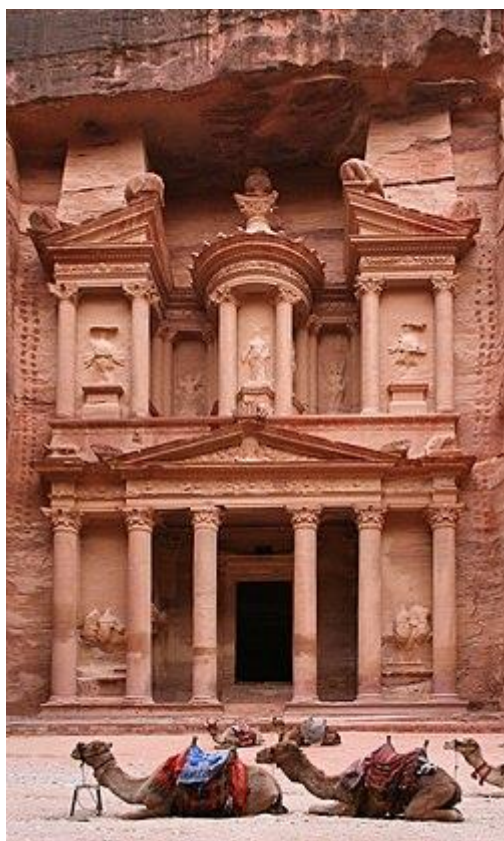
Каср-Амра (араб. قصر عمرة), часто Кусейр-Амра або Кусайр-Амра, є найвідомішою з фортець пустелі, що розташована в сучасній східній Йорданії.

Побудований на початку VIII століття, цей комплекс будівель в пустелі був одночасно фортецею зі своїм гарнізоном та резиденцією халіфів із династії Омейядів. Найціннішими в цьому прекрасному невеликому палаці є

зал прийомів і лазня — «хаммам». Обидві будови багато прикрашені фігурними розписами, що представляють світське мистецтво того часу.

Приблизно в 40 км на захід від Ель-азрака знаходиться замок Каср-Амра, побудований між 705 і 715 рр. за наказом халіфа Валіда I.

Це порівняно невеликий мисливський палац з маленькими, але численними залами і кімнатами, стіни яких місцями зовсім прикрашені ретельно виконаними фресками, що робить його цікавим зразком середньовічного мистецтва.

Петра (араб. البتراء, Al-Batrā'; дав.-гр.

Пётра) — давнє місто на півдні Йорданії. В минулому столиця Ідумеї (Едома), пізніше столиця Набатеїського царства. Наприкінці ХХ сторіччя Петра стала найпопулярнішою в Йорданії історичною пам'яткою, а в 2007 році обрана одним з семи нових «чудес світу».

Місто розташоване на території сучасної Йорданії, на висоті понад 900 метрів над рівнем моря і 660 метрів над навколишньою місцевістю, долиною Арави, у вузькому каньйоні Сік. Прохід в долину — через ущелини, розташовані на півночі і на півдні, тоді як зі сходу і заходу скелі прямовисно обриваються, утворюючи природні стіни до 60 метрів у висоту.

Баальбék (араб. بعلبك, в давнину Геліополіс, Іліополь Фінікійський) — місто у Лівані. Розташоване за 85 км на північний схід від Бейрута в долині Бекаа біля підніжжя хребта Антілівана на висоті 1 170 м. Торговельний центр садівничого регіону, розвинуті туризм і рекреація.

Неподалік Баальбека розташована знаменита Баальбекська тераса — загадкова споруда з надважких валунів, спосіб будівництва якої до сьогодні залишається для дослідників нез'ясованим. Незважаючи на те що місцевість була заселена з глибокої давнини, ніяких відомостей про місто не зустрічається до завоювання Сирії Олександром Македонським в 332 р. до н. е..

На початку нашої ери місто мало назву «Іліополь (Геліополь) Фінікійський», що в перекладі з грецької мови значить «місто Сонця». Це дуже стародавнє місто. Перша письмова згадка про нього міститься в так званому Тель-ель-Амарнському листуванні XIV століття до нашої ери.

Тут народилась і постраждала за християнську віру православна і католицька свята — великомучениця Варвара (†306), дочка місцевого багатія Діоскора. Тоді Іліополь був провінцією східної частини Римської імперії. **Мощі святої Варвари перебували тут до VI століття, коли їх було перевезено до Константинополя. Нині мощі великомучениці знаходяться в Україні, у Володимирському соборі міста Києва.**

Мекнес (араб. مكناس, бербер.: Meknas або Ameknas, фр. Meknès, ісп. Mequinez) — місто на півночі Марокко, розташоване на відстані 130 км від столиці Рабата та 60 км від Феса. Мекнес був столицею Марокко під час правління Мулей Ісмаїла (1672—1727), до того, як столицю було перенесено до Марракеша. Мекнес — адміністративний центр регіону Мекнес-Тафілалет. Назву «Мекнес» місто отримало з назви Берберського племені, відомого як Мікнаса (берберською Імекнасен) в середньовічних північноафриканських джерелах.

Найдавнішим поселенням, з якого виник Мекнес у 8 ст.н.е., була казба. У 9-му ст.н.е., після оселення на цьому місці Берберського племені під назвою Мікнаса, місто почало розростатися навколо старого поселення

В 9-му ст.н.е Альморавіди заклали в місті фортецю. Фортеця була зруйнована за спротив під час приходу до влади Альмохадів, але пізніше збудована знову в більшому розмірі, з мечетями та посиленими укріпленнями. Під час правління Меринідів на початку 14 ст.н.е. місто інтенсивно розбудовувалося - були зведені нові медресе, казби та мечеті. Період розквіту продовжився після приходу до влади Ваттасидів. Золотий вік Мекнесу - столиця імперії під орудою Мулей Ісмаїла - правителя Султанату Марокко в 1672-1727. Під час його правління в старому місті було облаштовано велику в'язницю для християнських моряків, захоплених на морях, а також збудовано велику кількість садів, брам, мечетей (Мекнес називають "Містом ста мінаретів") та мур загальною довжиною 40 км.

Фортеця Бахла (араб. قلعة بهلاء) є однією з чотирьох історичних фортець, що розташована біля підніжжя нагір'я Джебель Ахдар в Омані. Вона була побудована в XIII-XIV століттях.

Бусра (араб. *بصرى*) — старовинне місто на півдні Сирії, а також важлива археологічна пам'ятка, яка внесена до списку Світової спадщини ЮНЕСКО. Столиця римської провінції Аравія Петра.

Вперше поселення згадується в документах часів Тутмоса III та Аменхотепа (XIV століття до н. е.). Була першим набатейським містом в II столітті до н. е. Набатейське царство завойоване Корнеліусом Пальмою, генералом Траяна, в 106.

Під владою Римської імперії, Бусра була перейменована на Нову Траяну Бостру і стало столицею римської провінції Аравія Петра, тут був розміщений III легіон «Киренаїка». Місто розквітло і стало головним метрополісом на перетині кількох торговельних шляхів, включаючи римську дорогу до Червоного моря.

У Босрі відбулись два Арабські собори ранньої християнської церкви в 246 і 247. Згодом місто перейшло під владу Візантійської імперії і було завойовано Імперією Сасанідів на початку VII століття, остаточно місто завоювало військо Халіда ібн аль-Валіда в битві під Босрою в 634.

На сьогодні Бусра — важлива археологічна пам'ятка, де містяться руїни римських, візантійських і мусульманських часів. У місті розміщений один з найкраще збережених у світі римських театрів. Щороку в театрі відбувається національний музичний фестиваль.

Практичне заняття 10. Матеріальна культурна спадщина Арабських країн.

Мета : ознайомити студентів з об'єктами культурної спадщини, розташованих в Арабських країнах.

Завдання :

- скласти перелік об'єктів культурної спадщини, розташованих в Арабських країнах;
- охарактеризувати об'єкти культурної спадщини, розташованих в Арабських країнах.

Практична робота: написати реферат: «Архітектурна спадщина Арабських країн»,

«Культурні пам'ятки Арабських країн у списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО»

